Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

13. november 2014*

»Appel — medlem af Europa-Parlamentet — godtgørelse, som har til formål dække udgifterne i forbindelse med udøvelsen af det parlamentariske hverv — tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb — inddrivelse — forældelse — rimelig frist«

I sag C-447/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 2. august 2013,

Riccardo Nencini, Barberino di Mugello (Italien), ved avvocato M. Chiti,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved S. Seyr og N. Lorenz, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, Domstolens vicepræsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Anden Afdeling, samt dommerne J.-C. Bonichot (refererende dommer), A. Arabadjiev og J.L. da Cruz Vilaça,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. april 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. juni 2014,

afsagt følgende

* Processprog: italiensk.

Dom

1 I appelskriftet har appellanten, Riccardo Nencini, nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Nencini mod Parlamentet (T-431/10 og T-560/10, EU:T:2013:290, herefter »den appellerede dom«), dels for så vidt som Retten i sag T-560/10 frifandt Europa-Parlamentet for en påstand, principalt, om annullation af afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 7. oktober 2010 vedrørende tilbagesøgning af visse beløb, der med urette var blevet udbetalt til appellanten, der er tidligere medlem af Europa-Parlamentet, som godtgørelse for rejseudgifter og parlamentarisk assistance, og af debetnota nr. 315653 af 13. oktober 2010 fra generaldirektøren for Parlamentets Generaldirektorat for Finans samt af enhver anden dermed forbundet eller forudgående retsakt og, subsidiært, om hjemvisning af sagen til Parlamentets generalsekretær med henblik på en ny fastsættelse efter ret og billighed af det beløb, der kræves tilbagesøgt, dels for så vidt som appellanten i denne dom blev pålagt at betale sagens omkostninger i sag T-560/10 og en del af sagens omkostninger i sag T-431/10.

Sagens baggrund

2 Sagens baggrund blev fremstillet i den appellerede doms præmis 1-8 og kan sammenfattes som følger.

3 Appellanten var medlem af Europa-Parlamentet i valgperioden 1994-1999.

4 Efter en undersøgelse foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) indledte Parlamentet i december 2006 en verifikationsprocedure vedrørende udgifter til parlamentarisk assistance og rejser, som bl.a. omfattede appellanten.

5 Den 16. juli 2010 vedtog Parlamentets generalsekretær beslutning nr. 311847 vedrørende en procedure til tilbagesøgning af visse beløb, der med urette var blevet udbetalt som godtgørelse for rejseudgifter og parlamentarisk assistance vedrørende appellanten (herefter »generalsekretærens første beslutning«).

6 I generalsekretærens første beslutning, som var affattet på engelsk, blev det anført, at appellanten i løbet af dennes parlamentsperiode i henhold til regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer uberettiget havde fået udbetalt et beløb på i alt 455 903,04 EUR (heraf 46 550,88 EUR i rejsegodtgørelse og 409 352,16 EUR i godtgørelse for parlamentarisk assistance) (herefter »det omtvistede beløb«). Appellanten fik meddelelse om en debetnota nr. 312331 af 4. august 2010 fra generaldirektøren for Parlamentets Generaldirektorat for Finans vedrørende inddrivelse af det omtvistede beløb (herefter »den første debetnota«).

7 Den 7. oktober 2010 vedtog Parlamentets generalsekretær en beslutning, affattet på italiensk, der erstattede generalsekretærens første beslutning (herefter »generalsekretærens anden beslutning«), og som var vedlagt en debetnota nr. 315653 af samme dag fra generaldirektøren for Parlamentets Generaldirektorat for Finans, der erstattede den første debetnota vedrørende det omtvistede beløb (herefter »den anden debetnota«). Disse to akter blev fremsendt til appellanten den 13. oktober 2010.

Sagen for Retten og den anfægtede dom

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september 2010 anfægtede appellanten i sag T-431/10 generalsekretærens første beslutning, den første debetnota og enhver anden dermed forbundet eller forudgående retsakt.

9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. december 2010 anfægtede appellanten i sag T-560/10 generalsekretærens anden beslutning og den anden debetnota samt generalsekretærens første beslutning, den første debetnota og enhver anden dermed forbundet eller forudgående retsakt.

10 De begæringer om foreløbige forholdsregler, som appellanten samtidig indgav, blev forkastet ved kendelser afsagt af Rettens præsident i sag Nencini mod Parlamentet (T-431/10 R, EU:T:2010:441) og i sag Nencini mod Parlamentet (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

11 Sagerne T-431/10 og T-560/10 blev forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt dommen.

12 Under retsmødet den 18. april 2012 meddelte appellanten Retten, at han hævede sag T-431/10.

13 I den appellerede dom tog Retten til efterretning, at appellanten hævede sag T-431/10, og den besluttede følgelig at slette denne sag fra registret.

14 Retten fandt i forbindelse med dens afgørelse i sag T-560/10, at appellantens påstand om annullation af »enhver anden dermed forbundet eller forudgående retsakt« til generalsekretærens anden beslutning var rettet mod rent forberedende retsakter og følgelig måtte afvises fra realitetsbehandling.

15 Retten fandt desuden, at appellantens påstand om annullation af den anden debetnota var rettet mod en akt, som udelukkende bekræftede generalsekretærens anden beslutning, og følgelig ligeledes måtte afvises fra realitetsbehandling.

16 Retten forkastede i forbindelse med afgørelsen om sagens realitet appellantens påstand om annullation af generalsekretærens anden beslutning.

17 I den appellerede dom pålagde Retten appellanten at betale omkostningerne i sag T-560/10, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler, og pålagde hver part at bære sine egne omkostninger i sag T-431/10, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler.

Appellen

18 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som appellantens påstand om annullation af generalsekretærens anden beslutning herved forkastes.

— Subsidiært fremsendes sagens akter til Parlamentets generalsekretær med henblik på en ny fastsættelse efter ret og billighed af det skyldige beløb.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger for Retten i sagerne T-431/10 og T-560/10 samt appelsagens omkostninger.

19 Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

20 Appellanten har fremsat fem anbringender til støtte for appellen. De første fire anbringender vedrører den begrundelse, hvorved Retten forkastede hans argumentation med henblik på annullation af generalsekretærens anden beslutning. Det femte anbringende vedrører den omstændighed, at Retten såvel i sag T-431/10 som i sag T-560/10 pålagde ham at betale sagsomkostninger.

21 Parlamentet har gjort gældende, at disse anbringender bør afvises eller forkastes.

Om påstandene i appelsagen, for så vidt som disse vedrører pålæg af sagsomkostninger i sag T-431/10

22 Det bemærkes, at i henhold til artikel 58, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan appel ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller om disses størrelse.

23 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at den appellerede doms konklusion for så vidt angår sag T-431/10 indeholder punkt 3 og 4, hvori det henholdsvis bestemmes, at denne sag slettes af Rettens register, og at hver part bærer sine egne omkostninger i nævnte sag.

24 Appellanten har imidlertid i denne appel kun anfægtet den begrundelse i denne del af den appellerede dom, som vedrører punkt 4 i domskonklusionen vedrørende sagsomkostninger.

25 Således som det imidlertid følger af førnævnte bestemmelse i statutten for Domstolen, er afgørelser om sagsomkostningerne ikke omfattet af Domstolens kompetence (jf. bl.a. kendelse Eurostrategies mod Kommissionen, C-122/07 P, EU:C:2007:743, præmis 24).

26 Påstandene i appelsagen, for så vidt som disse vedrører pålæg af sagsomkostninger i sag T-431/10, bør afvises. Påstandene i appelsagen, for så vidt som disse vedrører denne sag, bør følgelig forkastes.

Om påstandene i appelsagen, for så vidt som disse vedrører sag T-560/10

Parternes argumenter

27 Appellanten har i første instans forgæves gjort gældende, at den fordring, som han afkræves, er forældet, og har med det første appelanbringende anført, at Retten tilsidesatte de forældelsesregler, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Med henblik på at fastsætte forældelsesfristens begyndelsestidspunkt tog Retten nemlig, for det første, fejl med hensyn til dens fortolkning af artikel 73a i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1995/2006 af 13. december 2006 (EUT L 390, s. 1, herefter »finansforordningen«), og af artikel 85b i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1605/2002 (EFT L 357, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 478/2007 af 23. april 2007 (EUT L 111, s. 13, herefter »gennemførelsesforordningen«).

28 Ifølge appellanten er den femårige forældelsesfrist, der er fastsat i den trinhøjere norm, dvs. finansforordningens artikel 73a, for så vidt som den finder anvendelse på den periode, hvori retten til fordringen skal fastsættes, af en anden karakter end den forældelsesfrist, der er fastsat i gennemførelsesforordningens artikel 85b, som kun finder anvendelse på den periode, hvori denne fordring skal inddrives, idet principperne om retssikkerhed og om effektiv beskyttelse i modsat fald tilsidesættes. Disse to fristers begyndelsestidspunkt kan derfor ikke være det samme, i modsætning til hvad Retten har fastslået.

29 Hvis den således foreslåede fortolkning ikke kan tiltrædes, har appellanten, for det andet, fremsat indsigelse om, at disse to forordninger er ulovlige, for så vidt som de tilsidesætter de almindelige principper om forældelse og principperne om retssikkerhed og om effektiv beskyttelse samt debitors ret til forsvar. Appellanten har, for det tredje, foreholdt Retten, at denne undersøgte det argument, som han havde påberåbt til støtte for anbringendet om tilsidesættelse af forældelsesreglerne, og som var baseret på Parlamentets manglende overholdelse af en rimelig frist med henblik på fastsættelse af dens fordring, som et selvstændigt argument.

30 Parlamentet har gjort gældende, at dette anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, idet appellanten dels har påberåbt sig de samme argumenter som dem, han fremførte i første instans, hvorefter der findes to forældelsesfrister. Dels er ulovlighedsindsigelsen fremført for første gang i forbindelse med denne appel.

31 Parlamentet har understreget, at nævnte anbringende under alle omstændigheder er ugrundet, eftersom Retten anvendte de fuldstændigt klare bestemmelser i finansforordningens artikel 73a og i gennemførelsesforordningens artikel 85b, hvilke artikler appellanten selv havde påberåbt sig, korrekt.

Domstolens bemærkninger

– Om formaliteten vedrørende det første appelanbringende, for så vidt som det vedrører fortolkningen af finansforordningens artikel 73a og gennemførelsesforordningens artikel 85b

32 I henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Domstolen og artikel 169 i Domstolens procesreglement skal et appelskrift præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet – endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med – blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten.

33 Derimod kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening.

34 Det første appelanbringende tilsigter netop at rejse tvivl om den fortolkning af finansforordningen og gennemførelsesforordningen, som Retten lagde til grund med henblik på at forkaste det første anbringende, som blev påberåbt i første instans. Appellanten har således stillet spørgsmålstegn ved det svar, som denne retsinstans udtrykkeligt fremkom med på et retsspørgsmål i den appellerede dom, og som kan være genstand for Domstolens kontrol i forbindelse med en appel.

35 Det første appelanbringende bør derfor antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører Rettens fortolkning af finansforordningens artikel 73a og gennemførelsesforordningens artikel 85b.

– Om rigtigheden af det første appelanbringende, for så vidt som det vedrører Rettens fortolkning af finansforordningens artikel 73a og gennemførelsesforordningens artikel 85b

36 Det bemærkes dels, at finansforordningens artikel 73a bestemmer følgende: »Uden at dette berører bestemmelserne i specifikke forordninger eller anvendelsen af Rådets afgørelse om [Den Europæiske Unions] ordning vedrørende egne indtægter, er [Unionens] fordringer over for tredjemand og tredjemands fordringer over for [Unionen] underlagt en forældelsesfrist på fem år. Datoen for beregning af forældelsesfristen og betingelserne for fristafbrydelse fastsættes i gennemførelsesbestemmelserne.« Dels bestemmes følgende i gennemførelsesforordningens artikel 85b, stk. 1, første afsnit: »Forældelsesfristen for [Unionens] fordringer over for tredjemand begynder at løbe ved udløbet af den frist, som er meddelt debitor i debetnotaen.«

37 Med henblik på at forkaste appellantens anbringende om, at Parlamentets tiltag med henblik på at opnå tilbagesøgning af det omtvistede beløb på datoen for vedtagelsen af generalsekretærens anden beslutning, den 7. oktober 2010, var forældet i medfør af finansforordningens artikel 73a, fastslog Retten, for det første, nærmere bestemt i den appellerede doms præmis 39 og 40, at i medfør af bestemmelserne i denne artikel, sammenholdt med bestemmelserne i gennemførelsesforordningens

artikel 85b, begyndte forældelsesfristen først at løbe ved udløbet af den frist, som blev meddelt appellanten i den anden debetnota, dvs. den 20. januar 2011. Retten konkluderede herved i den appellerede doms præmis 41, at forældelsesfristen ikke var begyndt at løbe den 7. oktober 2010, og at forældelsen derfor ikke på dette tidspunkt på nogen måde var indtrådt.

38 For det andet fandt Retten i den appellerede doms præmis 43, at appellanten ligeledes havde haft til hensigt at foreholde Parlamentet, at dette havde tilsidesat de krav, som påhviler det i henhold til princippet om en rimelig frist, som, henset til det grundlæggende krav om retssikkerhed, er til hinder for, at Unionens institutioner i det uendelige kan udsætte udøvelsen af deres beføjelser. Retten henviste til, at forpligtelsen til at iagttage en rimelig frist i forbindelse med gennemførelsen af administrative procedurer udgør et generelt EU-retligt princip, hvis overholdelse Unionens retsinstanser sikrer, og at dette princip som en del af retten til god forvaltningsskik er anført i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

39 Retten konstaterede i den appellerede doms præmis 45 og 46 efter at have fastslået, at overholdelsen af en rimelig frist kræves i alle de tilfælde, hvor principperne om retssikkerhed eller om beskyttelse af den berettigede forventning, når de gældende love intet indeholder herom, er til hinder for, at Unionens institutioner kan handle uden nogen tidsmæssige grænser, at hverken finansforordningen eller gennemførelsesforordningen i det foreliggende tilfælde præciserede den frist, inden for hvilken en debetnota skal fremsendes, og at det følgelig tilkom den at efterprøve, om Parlamentet havde overholdt de forpligtelser, som påhviler det i henhold til princippet om en rimelig frist.

40 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 47 og 49 dels, at den tid, der var forløbet mellem udløbet af appellantens parlamentsperiode, i 1999, og datoen for vedtagelsen af generalsekretærens anden beslutning, den 7. oktober 2010, ikke var unddraget enhver form for kritik, henset til princippet om en rimelig frist. Dels var de forhold, som blev foreholdt den pågældende, forbundet med regnskabsdokumenter, som allerede var i Parlamentets besiddelse, idet Parlamentet hvad angår risikoen for fejl i øvrigt burde have været opmærksom på en skrivelse af 13. juli 1999 fra appellanten, hvori denne ønskede en præcisering af, hvorledes tilbagesøgningen af udgifterne til parlamentarisk assistance skulle ske.

41 Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 50, at den af Parlamentet indledte verifikationsprocedure burde have været gennemført tidligere, og at generalsekretærens anden beslutning ligeledes burde have været vedtaget tidligere, således at Parlamentet havde tilsidesat de forpligtelser, som påhvilede det i henhold til princippet om en rimelig frist.

42 Retten fastslog imidlertid, at anbringendet om tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist burde forkastes, eftersom dette kun kunne medføre annullation af en retsakt, som er behæftet hermed, såfremt denne tilsidesættelse havde påvirket modtagerens udøvelse af retten til forsvar. Retten fandt imidlertid i den appellerede doms præmis 52, at appellanten i den foreliggende sag ikke havde påberåbt sig noget argument om en krænkelse af retten til forsvar i de bemærkninger, som han havde fremlagt vedrørende denne tilsidesættelse.

43 I denne forbindelse bemærkes, at finansforordningens artikel 73a fastsætter en almindelig regel om en forældelsesfrist på fem år for Unionens fordringer og henviser fastsættelsen af den dato, der skal lægges til grund ved beregningen af denne frist, til de gennemførelsesbestemmelser, som det i henhold til denne forordnings artikel 183 tilkommer Europa-Kommissionen at fastsætte.

44 Det fremgår af disse bestemmelser dels, at finansforordningens artikel 73a ikke i sig selv, uden gennemførelsesbestemmelserne hertil, med føje kan påberåbes med henblik på at godtgøre, at en fordring fra Unionen er forældet.

45 Dels har EU-lovgiver ved således at fastsætte en almindelig regel om en femårig forældelsesfrist været af den opfattelse, at en sådan frist var tilstrækkelig til at beskytte debitors interesser, henset til kravene vedrørende principperne om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning, og til at gøre det muligt for Unionens organer at opnå tilbagebetaling af fejlagtigt udbetalte beløb. Som generaladvokaten har anført i punkt 50 i forslaget til afgørelse, tilsigter finansforordningens artikel 73a bl.a. tidsmæssigt at begrænse muligheden for at inddrive Unionens fordringer over for tredjemand, for at opfylde princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning. Gennemførelsesbestemmelserne til den regel, der således opstilles i artikel 73a, vil kun kunne vedtages i overensstemmelse med disse formål.

46 I denne henseende fastsætter gennemførelsesforordningens artikel 85b forældelsesfristens begyndelsestidspunkt til udløbet af den frist, som er meddelt debitor i debetnotaen, dvs. i den akt, hvorved den anvisningsberettigedes fastlæggelse af en fordring meddeles debitor, over for hvem der fastsættes en betalingsfrist, jf. gennemførelsesforordningens artikel 78.

47 Som bemærket af Retten i den appellerede doms præmis 45, må det imidlertid konstateres, at hverken finansforordningen eller gennemførelsesforordningen præciserer den frist, inden for hvilken en debetnota skal fremsendes at regne fra datoen for den begivenhed, der udløser den pågældende fordring.

48 På denne baggrund kræver retssikkerhedsprincippet, således som anført i den appellerede doms præmis 44, når de gældende love intet indeholder herom, at den pågældende institution foretager denne meddelelse inden for en rimelig frist. I modsat fald ville den anvisningsberettigede, hvem det tilkommer i debetnotaen at fastsætte betalingsfristen, der i henhold til ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 85b udgør forældelsesfristens begyndelsestidspunkt, nemlig frit kunne fastsætte datoen for dette begyndelsestidspunkt uden forbindelse med det tidspunkt, hvor den pågældende fordring blev stiftet, hvilket åbenbart ville være i strid med retssikkerhedsprincippet samt med formålet med finansforordningens artikel 73a.

49 I denne forbindelse må det, henset til denne artikel 73a, anerkendes, at fristen for fremsendelse af en debetnota må formodes at være urimelig, når denne fremsendelse sker efter en frist på fem år at regne fra det tidspunkt, hvor institutionen normalt har været i stand til at gøre sin fordring gældende. En sådan formodning kan kun afkræftes, hvis den pågældende institution godtgør, at den forsinkede handling, uanset den af institutionen udviste omhu, skyldes debitors adfærd, navnlig hans forhalende adfærd eller onde tro. I mangel af en sådan godtgørelse må det konstateres, at institutionen har tilsidesat de forpligtelser, som påhvilede den i henhold til princippet om en rimelig frist.

50 I det foreliggende tilfælde har Parlamentet, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 46-50, først vedtaget og fremsendt generalsekretærens anden beslutning og den anden debetnota i oktober 2010, selv om den pågældendes parlamentsperiode udløb i 1999, selv om Parlamentet fik kendskab til de pågældende forhold den 18. marts 2005, den dato, hvor OLAF's endelige rapport blev fremsendt til den, og selv om den før dette tidspunkt var i besiddelse af regnskabsdokumenter, som vedrørte disse forhold. I mangel af godtgørelse af, at den pågældende havde udvist en adfærd, som kan forklare denne forsinkelse, antog Retten med føje, at Parlamentet i det foreliggende tilfælde havde tilsidesat de forpligtelser, som påhvilede det i henhold til princippet om en rimelig frist.

51 Ved i den appellerede doms præmis 51 og 52 at fastslå, at denne tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist ikke kunne medføre annullation af generalsekretærens anden beslutning med den begrundelse, at appellanten ikke havde godtgjort, at nævnte tilsidesættelse havde påvirket hans ret til forsvar, tog Retten imidlertid fejl med hensyn til de konsekvenser, som skal udledes af tilsidesættelsen af princippet om en rimelig frist, når EU-lovgiver har vedtaget en almindelig bestemmelse, som pålægger Unionens institutioner at handle inden for en bestemt frist.

52 Som anført i denne doms præmis 45 har EU-lovgiver med vedtagelsen af en almindelig regel, hvorefter, således som det fremgår af finansforordningens artikel 73a, Unionens fordringer over for tredjemand forældes efter udløbet af en frist på fem år, nemlig villet give Unionens eventuelle debitorer en garanti for, at de efter udløbet af denne frist i princippet, i overensstemmelse med kravene om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning, ikke vil kunne være genstand for foranstaltninger til inddrivelse af sådanne fordringer, med hensyn til hvilke de herefter er fritaget for at godtgøre, at de ikke er debitorer.

53 Der må derfor tages hensyn til den hensigt, som EU-lovgiver klart har givet udtryk for, om at tidsbegrænse institutionernes mulighed for at inddrive Unionens fordringer over for tredjemand med henblik på at drage konsekvenserne af konstateringen af, at en af disse institutioner har tilsidesat de forpligtelser, som påhvilede den i henhold til princippet om en rimelig frist.

54 Henset til kravene om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning, som ligger til grund for denne vilje fra lovgivers side, er den retspraksis, som Retten har henvist til i den appellerede doms præmis 51, hvorefter en tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist kun kan medføre annullation af den anfægtede retsakt i tilfælde af, at denne tilsidesættelse har påvirket retten til forsvar, i det foreliggende tilfælde irrelevant.

55 Under disse omstændigheder kunne Retten ikke, når den i det foreliggende tilfælde konstaterede, at Parlamentet havde tilsidesat de forpligtelser, som påhvilede det i henhold til princippet om en rimelig frist, uden at begå en retlig fejl undlade at fastslå, at generalsekretærens anden beslutning skulle annulleres, med den begrundelse, at appellanten ikke havde gjort gældende, at hans ret til forsvar var tilsidesat.

56 Det følger heraf, at Retten med urette forkastede appellantens første anbringende.

57 Under hensyn til det ovenfor anførte, og da det er ufornødent at prøve parternes øvrige argumenter og anbringender, bør den appellerede dom ophæves for så vidt som den vedrører sag T-560/10.

Om søgsmålet for Retten

58 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Domstolen kan Domstolen, når den ophæver den appellerede dom, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

59 I det foreliggende tilfælde finder Domstolen, at det af Riccardo Nencini ved Retten anlagte annullationssøgsmål er modent til påkendelse, og at der følgelig skal træffes endelig afgørelse herom.

60 Appellantens første anbringende om forældelse og tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist bør tiltrædes af de grunde, som der er redegjort for i denne doms præmis [48-50].

61 Følgelig bør generalsekretærens anden beslutning og den anden debetnota annulleres.

Sagens omkostninger

62 Det bestemmes i artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at såfremt appellen ikke tages til følge, eller såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostninger.

63 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme bestemmelse kan Domstolen dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.

64 I det foreliggende tilfælde bemærkes dels, at appellanten har tabt på de punkter i hans appel, der vedrører sag T-431/10. Dels har Parlamentet tabt for så vidt angår de anbringender i appellen, der vedrører sag T-560/10. Da hver part har nedlagt påstand om, at den anden part pålægges at betale sagsomkostningerne, bør det følgelig pålægges Parlamentet at bære sine egne omkostninger og at betale tre fjerdedele af de af appellanten afholdte omkostninger i forbindelse med denne appel.

65 Hvad angår sagsomkostningerne vedrørende proceduren i første instans i sag T-560/10 bæres disse af Parlamentet.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) Den af Den Europæiske Unions Ret afsagte dom i sagen Nencini mod Parlamentet (T-431/10 og T-560/10, EU:T:2013:290) ophæves, for så vidt som den vedrører sag T-560/10.

2) Afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 7. oktober 2010 vedrørende tilbagesøgning af visse beløb, der med urette var blevet udbetalt til Riccardo Nencini, der er tidligere medlem af Europa-Parlamentet, som godtgørelse for rejseudgifter og parlamentarisk assistance, samt debetnota nr. 315653 af 13. oktober 2010 fra generaldirektøren for Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Finans annulleres.

3) Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler tre fjerdedele af de omkostninger, som Riccardo Nencini har afholdt i forbindelse med denne appel.

4) Parlamentet betaler sagsomkostningerne vedrørende proceduren i første instans i sag T-560/10.

5) I øvrigt frifindes Parlamentet.

Underskrifter